

[Axel Kristensen.]

således, at lønnen ikke er fastsat deri og man derefter i en overenskomstperiode etablerer konflikt om lønnens højde inden for et livsvigtigt område, så må de samme regler selvfølgelig gælde som i en overenskomstsituation, hvor man ikke må erklære konflikt på de områder, hvor man på urimelig måde krænker andre menneskers livsinteresse i at kunne få mad, lys og varme. Det er ligeegyldigt, om det sker i en normal overenskomstsituation eller i en del af en overenskomstperiode; man kan ikke erklære konflikt inden for de interesseområder, der her er nævnt. Det er sagt ganske klart i forslaget, og det er det, der er meningen med § 1. Der er intet som helst rodet i dette.

Jeg har altså tilbagevist, at vi vil fastsætte lønnen og vilkårene for arbejderne politisk, at vi vil fratage dem deres selvbestemmelsesret på disse områder.

I øvrigt kan man dog ikke tale om monopollovgivning, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen gjorde det. Jeg skal ikke komme længere ind på det, men da vi havde et lukket marked uden nogen konkurrence, stemte venstre og de konservative for en monopollovgivning. Nu er der lukket op, der er konkurrence ude fra, som er med til at skabe en fri prisdannelse, og så siger vi, at så er forholdene forandrede. Men det er da vitteligt, at inden for arbejdsmarkedets lønniveau er der ikke nogen konkurrencemuligheder; det er et helt andet forhold end dér, hvor man sælger og handler med varer, alene af den grund vil ingen sammenligning være mulig. Men det er efter min opfattelse meningsløst at komme ind på det her, fordi vi netop ikke vil fastsætte lønnen. Lønniveauet fastsættes ved frie overenskomster i det alt overvejende antal tilfælde på områder, der stadig vedbliver at være frit stillet.

Så er der talt om den stakkels statsminister, som i den givne situation skal træffe sådanne beslutninger som dem, der er tale om i § 2. Ja, indvendingen kan så

rettes til den højtærede økonomiminister, for han var ordfører med hensyn til det forslag, der gik ud på, at statsministeren skulle være den, der greb ind. Man er jo statsminister for noget. Det er ikke for pynts skyld, vi har en statsminister, han skal bære et ansvar. En statsminister vil have et flertal her i folketinget bag sig, og hvis folketinget mener, at en konflikt er i strid med denne lov, må han altså gribe ind.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde, at arbejdsmarkedets parter var blevet enige om at holde en lang række mennesker, som han remsede op, uden for arbejdskonflikter; mange områder var nu ikke med, men hvis han har ret i det, som han mange gange i den senere tid har givet udtryk for — og Dansk Arbejdsgiverforening har også givet udtryk derfor — at man vil selv holde de vigtige områder uden for strejkeretten, så er der ikke noget at frygte ved vort forslag, for så får statsministeren ikke lejlighed til at gribe ind, og voldgiftsdomstolen heller ikke lejlighed til at dømme. Hvorfor så så forfærdet? Forslaget er blot en sikring, hvis de herrer skønner forkert, og derfor behøver statsministeren ikke at komme i nogen særlig vanskelig situation. Jeg tror, statsministeren vil have hele befolkningen med sig i de tilfælde, hvor han griber ind; og hvor han ikke har det, vil jeg råde ham fra at gribe ind, og da er det heller ikke nødvendigt.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard siger først, at han er tilhænger af tvungen voldgift, og derefter, at der er foregået en udvikling, så man ikke behøver en tvungen voldgift. Det var noget i den retning, det ærede medlem hr. Baunsgaard sagde; man behøvede det i hvert fald ikke så længe, vi havde den højtærede økonomiminister som minister. Så længe vi har dette ministerium, sådan har jeg forstået det, afviser man en diskussion om tvungen voldgift.

Endelig erkender både det ærede medlem hr. Baunsgaard og det ærede medlem hr. Niels Andersen, at den situation kan opstå,